

Sygnatura akt I C 485/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Pleszew, dnia 30 maja 2023 r.

Sąd Rejonowy w Pleszewie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: sędzia Anna Zielińska

Protokolant: Aneta Biskup

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 maja 2023 r. w Pleszewie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w G.

przeciwko Towarzystwo (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

zasądza od pozwanego Towarzystwo (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w G. kwotę 2.398,63 zł (dwa tysiące trzysta dziewięćdziesiąt osiem złotych 63/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie obliczanymi od dnia 9 czerwca 2022 r. do dnia zapłaty,

w pozostałym zakresie powództwo oddala,

zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 25,36 zł (dwadzieścia pięć złotych 36/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania,

nakazuje pobranie od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Pleszewie kwoty 553,07 zł (pięćset pięćdziesiąt trzy złote 07/100) tytułem nieuiszczonych kosztów postępowania,

nakazuje pobranie od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Pleszewie kwoty 471,13 zł (czteryście siedemdziesiąt jeden złotych 13/100) tytułem nieuiszczonych kosztów postępowania,

Anna Zielińska

Sygn. akt I C 485/22

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 25 sierpnia 2022 r. powód (...) sp. z o.o. sp.k. z siedzibą w G., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. kwoty 5.171,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot: 4.679,00 zł od dnia 9 czerwca 2022 r. do dnia zapłaty, 492 zł d dni 24 sierpnia 2022 r. do dnia zapłaty i zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 21 stycznia 2022 r. w wyniku zdarzenia komunikacyjnego doszło do uszkodzenia pojazdu marki P. nr rej. (...). Sprawca zdarzenia ubezpieczony był w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego. Pozwany przyznał poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 1.472,28 zł brutto. Poszkodowany zawarł umowę cesji wierzytelności przysługującej mu w związku ze zdarzeniem z dnia 21 stycznia 2022 r. z (...) sp. z o.o. z siedzibą we W., która następnie zbyła tą wierzytelność na rzecz powoda. Powód zlecił wykonanie prywatnej opinii technicznej, na podstawie której ocenił, że

wartość szkody została błędnie wyliczona, a odszkodowanie zostało zaniżone względem odszkodowania należnego. W kalkulacji określono wstępnie koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody na kwotę 6.151,28 zł brutto. Powód domaga się różnicy między odszkodowaniem należnym, a przyznanym w wysokości 5.171,00 zł oraz kwoty 492 zł stanowiącej koszt zleconej prywatnej opinii technicznej.

Pozwany Towarzystwo (...) z siedzibą w W. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu przyznał, iż w dniu zdarzenia był ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody i że po przeprowadzeniu likwidacji szkody wypłacił kwotę 1.781,63 zł tytułem odszkodowania. Zaprzeczył by powód posiadał legitymację czynną, by poszkodowany poniósł rzeczywiste koszty przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody w kwocie 6.151,28 zł brutto, zakwestionował wysokość dochodzonej należności.. Pozwany zakwestionował zasadność poniesienia kosztów sporządzenia prywatnej opinii technicznej przez powoda, wskazując że nie istnieje adekwatny związek przyczynowy pomiędzy wydarzeniem powodującym szkodę a kosztami zleconej prywatnej opinii.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 stycznia 2022 r. miała miejsce kolizja drogowa, w następstwie której uszkodzeniu uległ należący do poszkodowanego T. N. samochód marki P. nr rej. (...). Sprawca kolizji był ubezpieczony w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...) z siedzibą w W.. Pozwany decyzją z dnia 8 czerwca 2022 r. przyznał poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 1.472,28 zł w oparciu o kosztorys naprawy sporządzony przez ubezpieczyciela.

(dowód: dokumenty szkodowe na płycie CD koperta k. 44, decyzja k. 14-14v, kosztorys k.12-13)

Poszkodowany T. N. zawarł umowę cesji wierzytelności w dniu 15 czerwca 2022 r. z (...) sp. z o.o. z siedzibą we W., która następnie zawarła dalszą umowę cesji wierzytelności w dniu 8 lipca 2022 r. z powodem (...) sp. z o.o. sp. k. w wyniku której powód nabył wszelkie prawa do odszkodowania przysługujące w związku ze zdarzeniem z dnia 21 stycznia 2022 r.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności k. 15-15v, 17, 64-64v, 66, pełnomocnictwo k.16, 18, 65, 67)

W dniu 27 lipca 2022 r. została sporządzona prywatna opinia techniczna za pomocą systemu AUDATEX. Szkoda została oszacowana na kwotę 6.151,28 zł. Za sporządzoną opinię P. B. wystawił fakturę VAT na kwotę 492,00 zł. Faktura wskazuje, iż nabywcą, jak i odbiorcą jest powód w niniejszej sprawie.

(dowód: prywatna opinia techniczna k. 19-21v, faktura k. 22)

Pismem z dnia 16 sierpnia 2022 r. powód wezwał pozwanego do dopłaty do przyznanego już odszkodowania i zaproponował zawarcie ugody. Pozwany nie zmienił wcześniejszej decyzji.

(dowód: pismo powoda k. 24, dokumenty szkodowe na płycie CD koperta k. 44)

Samochód poszkodowanego marki P. nr rej. (...), rocznik 2012, brał udział w innych kolizjach, został naprawiony po szkodzie z dnia 21 stycznia 2022 r. Wysokość odszkodowania wypłaconego przez pozwanego nie była wystarczająca do naprawy samochodu.

(dowód: zeznania świadka T. N. k. 81v, nagranie z dnia 17 listopada 2022 r. od 00:08:02-00:17:47)

Stan techniczny pojazdu w dniu szkody był proporcjonalny do przebiegu i okresu eksploatacji. Koszt naprawy pojazdu przy zastosowaniu do naprawy części oryginalnych z logo producenta, stawki za roboczogodzin w wysokości 110,00 zł netto, tj. stosowanej w warsztatach na lokalnym rynku zamieszkania poszkodowanego, które mogą wykonywać naprawę zgodnie z technologią producenta pojazdu wynosi 3.870,91 zł brutto. W zdarzeniu uszkodzone zostały

części oryginalne. Ubezpieczyciel w procesie likwidacji szkody nie wykazał, że w chwili zdarzenia w pojeździe były zamontowane części inne niż oryginalne. Uszkodzenie reflektora polegało na zarysowaniu szkła reflektora w prawej części. Poszkodowany dokonał naprawy reflektora poprzez polerowanie rys reflektora. Naprawa była skuteczna, a taka technologia naprawy jest przewidziana przez producenta pojazdu.

(dowód: opinia biegłego k. 90-121, 141-150, 190-199, k. 203-203v, nagranie z dnia 20 kwietnia 2023 r. od 00:05:59-00:17:34)

Rzeczą Sądu w niniejszej sprawie było ustalenie wysokości kosztów naprawy w pojeździe marki P. nr rej. (...) w związku ze zdarzeniem z dnia 21 stycznia 2021 r., w pozostałym natomiast zakresie stan faktyczny w zasadzie nie był sporny.

Kluczowym w sprawie okazał się dowód z opinii biegłego sądowego w zakresie techniki samochodowej i wyceny pojazdów oraz jakości i kosztów napraw wypadkowych K. S.. Sąd dokonując oceny tej opinii miał na uwadze wysoki poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego stanowiska, stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej. Biegły w sposób logiczny i jasny przedstawił tok rozumowania prowadzący do sformułowanych w opinii wniosków, a jego opinia jest zrozumiała i kompletna, dlatego Sąd pominął dowód z opinii innego biegłego. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszej opinii, gdy zachodzi taka potrzeba, a więc wtedy, gdy opinia, którą dysponuje, zawiera istotne luki, bo nie odpowiada na postawione tezy dowodowe, jest niejasna, czyli nienależycie uzasadniona lub nieweryfikowalna, tj. gdy przedstawiona przez eksperta analiza nie pozwala organowi orzekającemu skontrolować jego rozumowania co do trafności jego wniosków końcowych (post. SN z 19.8.2009 r., [III CSK 7/09](#), Legalis). Samo niezadowolenie strony z oceny przedstawionej przez biegłych nie uzasadnia potrzeby dopuszczenia przez sąd dowodu z opinii innych biegłych (wyr. SN z 6.10.2009 r., [II UK 47/09](#), Legalis).

O tym jakie znaczenie da rozstrzygnięcia sprawy mają wnioski opinii będzie mowa w dalszej części uzasadnienia.

Sąd zważył, co następuje:

Powód dochodził roszczenia jako nabywca wierzytelności. Zgodnie z art. 509 § 1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W ocenie Sądu, powód należycie wykazał swoją legitymację procesową, a także fakt nabycia wierzytelności przeciwko pozwanemu. W wyniku umowy cesji wierzytelności powód nabył wszelkie wierzytelności, związane ze zdarzeniem, będącym przedmiotem niniejszego postępowania.

Odpowiedzialność pozwanego – niekwestionowana w niniejszej sprawie – opiera się na art. 805 kc, ponadto wynika ona z treści art. 822 kc w zw. z art. 34 ust. 1, art. 35 i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. z 2021 r. poz. 854 ze zm.).

Powyższe przepisy wskazują, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Ustalenie wysokości szkody i sposobu jej naprawienia odbywa się w zgodzie z zasadami określonymi w art. 361 §2 kc i 363 § 1 kc – na podstawie odpowiedzialności za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Pozwany powinien dokonać pełnej kompensacji szkody, to jest doprowadzić do wyrównania uszczerbku w

majątku poszkodowanego do poziomu, w jakim był przed zdarzeniem rodzącym odpowiedzialność. Zgodnie z art. 361 § 2 kc naprawienie szkody ma zapewnić całkowitą kompensatę doznanego uszczerbku, nie dopuszczając zarazem do nieuzasadnionego wzbogacenia poszkodowanego. Zgodnie

z utrwalonym poglądem judykatury w przypadku, gdy koszt naprawy uszkodzonego pojazdu nie przewyższa jego wartości sprzed zdarzenia mamy do czynienia z tzw. szkodą częściową – wówczas naprawienie szkody następuje przez zapłatę kwoty stanowiącej równowartość kosztów naprawy, które należy ponieść, aby doprowadzić pojazd do stanu sprzed zdarzenia.

Z ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynika, iż koszt naprawy uszkodzeń pojazdu marki R. powstałych w związku ze zdarzeniem z dnia 21 stycznia 2022 r. przy zastosowaniu części nowych, oryginalnych i stawki zakładów naprawczych z lokalnego rynku wynosi 3870,91 zł brutto. Wartość ta wynika z opinii biegłego sądowego, którą to opinię Sąd uznał za wiarygodny i istotny dowód w sprawie. Taką więc wartość Sąd przyjął jako podstawę do obliczenia należnego odszkodowania.

Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego składu 7 sędziów z dnia 12 kwietnia 2012 r. (III CZP 80/11, LEX 1129783), zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Dopiero, jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi. W tym przypadku ubezpieczyciel nie wykazał, by odszkodowanie w wysokości kosztorysowych kosztów naprawy doprowadziło do wzbogacenia.

Roszczenie o świadczenia należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej (OC) z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana, wysokość świadczeń obliczać należy na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia. Naprawa pojazdu przed uzyskaniem świadczeń z ubezpieczenia i jej faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na powyższy sposób ustalenia ich wysokości. Wobec powyższego należy stwierdzić, iż szkodą poniesioną przez poszkodowanego jest sam fakt pogorszenia stanu należącego do niego pojazdu, a wysokość szkody uzależniona jest jedynie od ekonomicznie uzasadnionych kosztów jego naprawy bez względu na to, czy naprawa ta w ogóle nastąpiła lub ma nastąpić. Szkodą nie jest poniesiony przez poszkodowanego wydatek na naprawę pojazdu, lecz szacunkowa wysokość tych wydatków, przy czym żadne przepisy prawa nie nakładają na poszkodowanego obowiązku naprawienia uszkodzonego pojazdu. Poszkodowany może również pojazd sprzedać, bez jego uprzedniej naprawy, co nie zmienia faktu, iż odszkodowanie winno być równe kosztom naprawy pojazdu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003 r., IV CKN 387/01, LEX nr 141410, uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSPiKA 2002, nr 7-8, poz. 103 oraz orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88, niepubl.).

Mając powyższe na uwadze, Sąd stwierdził, iż powód miał pełne prawo domagania się zapłaty odszkodowania w wysokości kosztorysowych kosztów naprawy jego pojazdu w wysokości określonej przez biegłego sądowego. Obowiązek naprawienia szkody poprzez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić (tak m.in. wyrok SN z dnia 16.05.2002 r. V CKN 1273/00)

Wysokość szkody w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy ustalił na kwotę 3.870,91 zł. Poszkodowanemu została wypłacona przez pozwanego tytułem odszkodowania kwota 1.472,28 zł. Sąd ustalił iż, kwota należna powodowi tytułem odszkodowania wynosi 2.398,63 zł.

Reasumując z uwagi na granice wyznaczone żądaniem pozwu należało zasądzić na rzecz powoda tytułem odszkodowania kwotę 2.398,63 zł. O powyższym Sąd orzekł w punkcie 1 sentencji wyroku. O odsetkach Sąd orzekł na

podstawie art. 481 kc, mając na uwadze datę wydania decyzji o przyznaniu odszkodowania i zakończenia postępowania likwidacyjnego. Natomiast w punkcie 2 oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Sąd oddalił żądanie zasądzenia na rzecz powoda kosztów opinii prywatnej. Co do zasady Sąd zgadza się z tym stanowiskiem według którego wykonanie prywatnej opinii technicznej zdaniem jest uzasadnione, kiedy powód nie może w inny sposób udokumentować pozwanemu zasadności i wysokości zgłoszonych roszczeń. Kwota ta mieści się w ramach adekwatnego związku przyczynowego ze szkodą (tak też Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 18.05.2004 r. III CZP 24/04, publ. OSNC 2004/7-8/117). Poniesienie tego kosztu było przez pozwanego kwestionowane, który wskazał na wykonanie tejże ekspertyzy przez Prezesa zarządu powoda, czyli w ramach prowadzonej działalności gospodarczej powoda, co potwierdzają również dane ujawnione na wystawionej fakturze VAT. W związku z tym koszt ten jest nieuzasadniony i niecelowy.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie 3 wyroku, na podstawie art. 100 kpc dokonując ich stosunkowego rozdzielenia. Na koszty, które poniósł powód złożyły się opłata sądowa 400 zł, opłata od pełnomocnictwa 17 zł, koszty zastępstwa procesowego 1800 zł oraz skonsumowana w całości zaliczka na koszty wynagrodzenia biegłego 800 zł. Powód wygrał sprawę w 46 %. Pozwany poniósł koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1.800 zł, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa 17 zł, oraz koszty opinii biegłego do kwoty 800 zł. Pozwany wygrał sprawę w 54 %. Sąd zniósł więc do tej niższej kwoty koszty postępowania między stronami i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 25,36 zł. Zgodnie z wynikiem sporu Sąd obciążył strony kosztami opinii biegłego, które zostały pokryte przez Skarb Państwa do kwoty 1024,20 zł i orzekł jak w pkt 4 i 5 wyroku.

Anna Zielińska